

Ανάπαυλα στον πνευματικό αγώνα; (π. Γεώργιος Δορμπαράκης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 10 Φεβρουαρίου, 2019

Κουρασμένοι κάποιοι εν Χριστώ αδελφοί από τον... πνευματικό τους αγώνα, θεωρούν ότι είναι αναγκαίο και απαραίτητο να κάνουν κάποιες φορές μία στάση: να δυσανασχετήσουν κάποια φορά με το «σκληρό» θέλημα του Θεού, να κατακρίνουν λίγο τον συνάνθρωπό τους που τους αδίκησε, να καυ-χηθούν έστω για μια επιτυχία τους.

Ξέρουν ότι αυτό που κάνουν δεν είναι το σωστό, όμως δικαιολογούν τον εαυτό τους με τη σκέψη ότι είναι μια... ανάπαυλα!

Κι είναι πασιφανές ότι η αντίληψη αυτή πάσχει πολλαπλώς, κυρίως για δύο λόγους:

Πρώτον, θεωρούν ότι το θέλημα του Θεού κουράζει τον άνθρωπο - αγνοώντας προφανώς ότι η κούραση δεν οφείλεται στο θέλημα Εκείνου που αποτελεί την ξεκούραση και την ανάπαυσή μας, («Ελάτε σε Μένα για να σας ξεκουράσω», φωνάζει ο Κύριος), αλλά στα ριζωμένα μέσα στην ψυχή και το σώμα μας πάθη μας.

Δεύτερον, δεν καταλαβαίνουν ότι... στάση κι ανάπαυλα στον πνευματικό αγώνα δεν υφίσταται. Την ώρα που πας να σταματήσεις, εκείνην την ώρα ήδη έχεις πάρει τον δρόμο της κατρακύλας, που θα πει στη χριστιανική ζωή ή ανεβαίνεις ή κατεβαίνεις.

Ο Κύριος ήταν απολύτως σαφής: «*Ο μή ών μετ' έμού κατ' έμού έστι*», είπε, «*καί ό μή συνάγων μετ' έμού σκορπίζει*». **Ή μαζί με τον Χριστό** λοιπόν, συνεπώς σε μία αδιάκοπη προς τα πρόσω πορεία, «*Αφορώντες εις Εκείνον*», ή **με τα νώτα μας στραμμένα προς Αυτόν, συνεπώς μπλεγμένοι πια στα δίχτυα του Πονηρού...**

(Πηγή: «*Νέα Ενοριακή*» 10 Φεβρουαρίου - 17 Φεβρουαρίου 2019, Ενημερωτική έκδοση Ιερού Ναού Εναγγελιστρίας Πειραιώς)